Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПРИРОСЛО

ПЕРЕЦЬ

№ 19 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1958

НЕСАМОВИТІ МАШИНИ

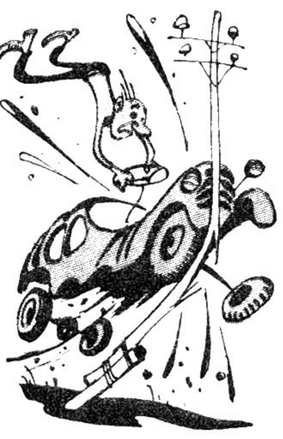

Машини бувають різні. Великі й маленькі. Маленькі «Москвичі» і велетенські самоскиди. Бувають машини легкові і вантажні. Але нас вони зараз цікавлять не за цими ознаками. Нас цікавлять характери автомашин. Бувають собі дисципліновані, сумирні автомашини. Вони ретельно дотримуються правого боку вулиці, їдуть тільки на зелене світло, не переганяють своїх колег, де не слід, не розвивають божевільної швидкості; зупиняються, коли треба, на трамвайних зупинках і взагалі поводяться культурно. Добре, коли шоферу дістанеться така машина!

А буває! Ой, що буває! Буває, що машині шлея під хвіст потрапляє, і тоді вона наче божеволіє. Норовисті бувають машини. Наче їм у баки не бензин заливають, а сорокаградусну. Для такої машини ніяких дорожніх знаків не існує. Лізе, наче сліпа, на червоне світло, збиває з ніг пішоходів, штовхає інші машини, обдираючи їм борти. Часом їй починають заважати телеграфні стовпи, а буває й так, що обридне машині котитися по гладенькому шосе і несе її нечиста сила по кюветах. Всього буває! Нещасний той шофер, якому така машина дістанеться! Норовиста машина — ти їй соб, а вона тобі цабе на зло лізе. Отакий от «Москвич» УЧ 25-55 дістався громадянинові Григорію Матвійовичу Онуфрієву. Ох, і набрався Григорій Матвійович горя з своїм УЧ 25-55! Та й регулювальники вуличного руху вже кажуть:

— Оп'ять той двадцять п'ять п'ятдесят п'ять!

Шалена машина! Побачить автоінспектора або регулювальника і починає тікати так, наче у неї шини сверблять. Але втекти не завжди вдається. Тоді виявляється, що від шофера пахне бензином, а від машини горілкою. А може, й навпаки. Але не в тому суть, бо хіба винен Онуфрієв, що в нього «Москвич» такий норовистий?

Не кращі «Москвичі» і в механіка прокатної бази «Будтехмонтажу» Наглі Олександра Володимировича, й у завідуючого гаражем Київської кулінарної фабрики Юрченка Василя Даниловича. Частенько їхні «Москвичі» правила вуличного руху порушують і горілочкою від них тхне. А у водія Якова Петровича Литвина (АТК № 4 «Головкиївбуду») машина велика, солідна, вантажна, але теж поводить себе дуже легковажно. Йде вона по шосе, як бик дорогою. А коли зупиняють її, то чути, як горілка в баках булькає і душком таким спиртним одгонить. Оце покарала доля Якова Петровича, дісталася йому п'юща машина! Трохи пригубить і починає вистрибом іти по дорозі. Тоді її вже ні червоне світло не зупинить, ні регулювальник, ні стовпи телеграфні. З такою машиною краще не зустрічатися на вузькій доріжці.

Але є ще гірші машини. Є такі, що «калимнути» люблять. Отак їдуть, раптом зупиняються і набирають до себе у кузов бабів з кошиками, скільки влізе. Як правило, влазить багатенько. Сидять тоді баби густенько, як горобці на тину, повипадати бояться, тримаються за борти. Але як ти там не тримайся чи за борт, чи за гаманець, — проте за такий автопробіг доведеться заплатити — не поскупитися, бо «калимні» машини не люблять тих, що не платять. Вони відразу починають сердито гуркотіти мотором, колеса буксують на місці, а кузов аж коробиться, так норовить скинути скупого пасажира. Вредні машини. З ними не оббережешся неприємностей.

І можна тільки поспівчувати водіям В'ялому Андрію Петровичу (АТК № 2 «Головкиївбуду») і Царенкові Григорію Андрійовичу (АТК № 4), яким доводиться водити такі «калимисті» машини». Андрій Петрович з Григорієм Андрійовичем вже і так і сяк виправдовуються перед автоінспекцією:

— Та хіба ми що? Ми нічого. Ми ж про той «калим» ні сном, ні духом! Це все наші машини винні. Вони, капосні, вже так призвичаїлися, що тільки-но побачать «калим», так аж тормозами риплять — самі зупиняються. Ми газуємо далі, а вони ні з місця. Не хочуть без «калиму» їхати. Колеса у них так влаштовані: немає «калиму» — не будуть крутитися, є «калим» — будь ласка, на повному газі, хоч на червоне світло.

Бачите, різні бувають машини. І культурні бувають, і такі, що тільки чекай від них неприємностей. Особливо в око автоінспекції впали ці машини під час «тижня безпеки руху».

По всій країні такий тиждень було проведено. От він і показав, які машини дорогами бігають. Треба, громадяни водії, щоб і ви приглядалися до своїх машин, в руках їх тримали. А то бачите, що буває, коли машина від рук відбивається? Машина — то така річ, що тільки-но їй попусти, вона сама у буфет заїде. І сто грамів попросить налити. А потім почне стовпи по дорозі лічити і кювети радіатором винюхувати, та так, що й фари повилазять. Такі речі з безпекою руху нічого спільного не мають. Зовсім навпаки. А безпека руху нам не на один тиждень потрібна.

М. БІЛКУН.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

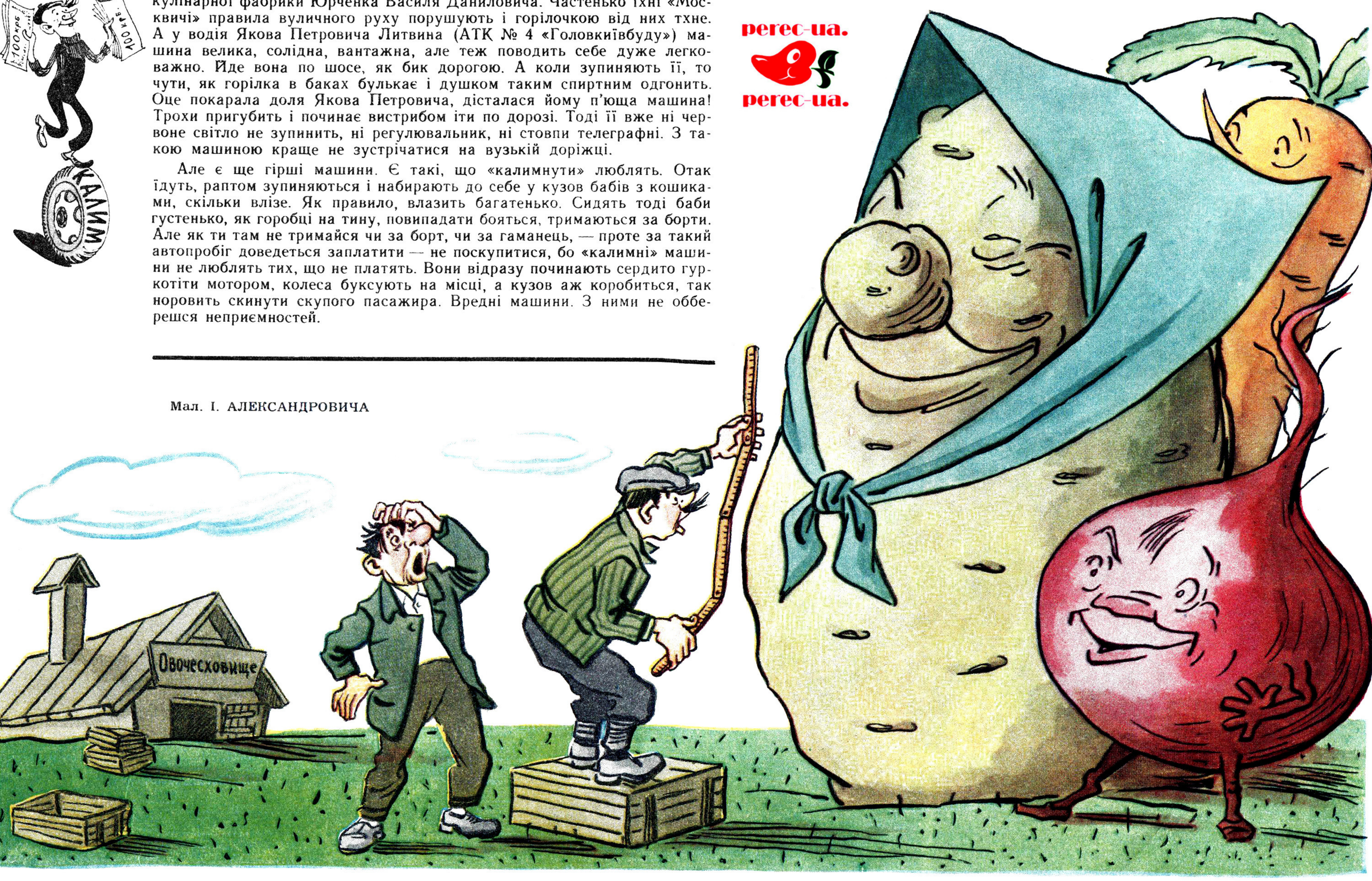

— Не думав — не гадав, що ви такі повиростаєте!..

Діла будівельні

ДОКИ ПОСПІЮТЬ КАЛАЧІ...

Полтавська облспоживспілка (голова правління т. Клименко) будує в Комишні невеличку пекарню...

В споживспілці обласній
Рішення є гарні
Про потребу на низах
Воздвигать пекарні.

Споживспілка обласна
Вже й сама дивується,
Що в Комишні шостий рік
Пекарня будується.

Ждуть солідні діячі
У облспоживспілці
Комишнянських калачів
Свіжих на тарілці.

Про ту спілку кажуть так
У Комишні люди:
— Доки їй не припече —
Пекарні не буде.

ГЕЙ, У ТОГО ГОЛОВИ ХАТА НА ПОМОСТІ!

Чотири роки тому в Чечельнику на Вінниччині (голова селищної Ради т. Фасоля І. Ф.) почали будувати житловий будинок для вчителів...

Почали для вчителів
Ставити будинок.
Стіни вивели майстри —
Й гайда на спочинок.

Заправляв цим голова
Селищної Ради.
Роки йшли, а він не міг
Дати стінам ради.

Та, нарешті, показав
Натуру завзяту:
Сам незчувся, як воздвиг
Сам для себе хату.

Голова до стін старих
Не ходить і в гості,
Бо боїться, що впадуть,
Поламають кості.

Хто ж тоді про вчителів
Буде ревно дбати?
Хто ж тоді для вчителів
Ставитиме хати?

ЯК У ПРІРВУ

(Про те, як Баштанський міжколгоспбуд (Миколаївщина) споруджує Будинок культури в артілі ім. Леніна).

Іще один невеличкий
Малюнок з натури.

Будується у колгоспі
Будинок культури.

Поцюкують дві сокири
Без шуму й мороки.

Пливуть гроші із колгоспу
Вже цілих два роки.

Давно пора у районі
Подумати думу,
Як безслідно розтринькано
Грошей добру суму.

Бо, як видно, вийти може
«Фокус» нехороший,

Що не знайдуть
ні будинку,
ні майстрів,
ні грошей...

П. ГЛАЗОВИЙ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Чого це ти на трактор пересів?
— За фахом роботи не дають.

Нуль з мінусом

Якось аж соромно про це розповідати людям. Та нічого не зробиш. Факт! У місті численних вузів, у місті чавуну і сталі, у Дніпропетровську, на широкому і зеленому проспекті ім. Карла Маркса...

Одним словом, на цьому проспекті щодня можна спостерігати такі сценки. Учні 2 і 3 класів, йдучи зі школи, зупиняються гурточками біля вивісок, реклам, оголошень і так регочуть, аж картузики на них підскакують.

Сміються малюки з дорослих дядів, керівників міста, які так помпезно рекламують свою безграмотність, своє незнання української мови.

— «Трікотаж», — читають і регочуть малюки.

— «Электро радіо»!.. — І тут же короткі коментарі: «Глянь, не вміє українського «Е» написати! Ну й ну!»

Біжать далі. Читають: «Державний інститут»!

— Ого! Ще й інститут! А пише на двійку!..

Перебігли до пасажу... «Тканини папіровобавовняні» (замість «Бавовняні тканини»)».

І чути знову колючі коментарі:

— Оце грамотій! Це такий, що замість «ковбаса» — «ківбаса» напише!

— А ось, дивіться, яка помилка!.. А ось! — І побігли, і побігли далі.

Ждуть мами їх на обід, а вони, допитливі і гострі на слово, розважаються, підраховують граматичні помилки, сміються над безграмотними дядями.

Якщо учневі школи за 6—8 помилок ставлять двійку, то дніпропетровським дядям за безліч кричущих помилок Перець більше, як нуль з мінусом, поставити не може.

ПОСАДИЛИ

Коли в газеті «Луганская правда» з'явилася критична замітка про голову Сентянівського ССТ (Фрунзенський район, Луганської області) Володимира Федоровича Рожанського та його колег — завторгвідділом Бойка і продавця Василенка, — багато споживачів сказали:

— Посадять!

Звичайно, вони мали на увазі не зручні м'які фотелі, а більш тверді і менш зручні меблі. Ну, хоча б ту ж таки лаву підсудних. Прогнози споживачів базувалися не на піску. За цією кумпанійкою водилися «художества», передбачені карним кодексом. Рожанський і К° могли скупити у населення яйця, зобов'язуючись отоварити їх ходовими товарами, а потім загнати яйця на базарі втричі дорожче, а бариші від яєць і ходових товарів поділити між собою. Могли й просто привласнити будь-яку річ, що впала їм у око, — пальто або костюм...

От чому споживачі одностайно й сказали:

— Посадять!

Упевненість в тому, що хапуг і справді посадять, збільшилася після того, як керівники Фрунзенського району повідомили редакцію, що факти ствердилися і Рожанського з роботи знято.

— Тепер уже напевне посадять!

І посадили... На посаду завідуючого базою. Невідомо, чи то для підвищення кваліфікації, чи для чогось іншого. Про це добрі дяді-керівники редакцію не повідомляли.

Мал. В. ЛУК'ЯНЦЯ (Чернігів)

— Доки я на вашому дворі ноги ламатиму?!

ЧЕРЕЗ ДОРОГУ НАВПРИСЯДКИ

Від села Мамалиги до міста Хотина — 28 кілометрів. Вантажна машина проходить цей шлях за якусь годину. Пішки на цю подорож треба витратити годин п'ять-шість.

А навприсядки?

Цю складну задачу вирішили розв'язати голова Чернівецького облплану т. Марченко і начальник облпостачу т. Полієнко. За затвердженим ними планом перевезень продукція гіпсового заводу № 2, розташованого в селі Мамалига, «танцює» в Хотин так: спочатку — залізницею — до станції Новоселиця (32 кілометри), а вже звідти — машинами — в Хотин (це ще 48 кілометрів).

Замість черепиці і гіпсу Хотинський комбінат комунальних підприємств часто одержує якусь дивну суміш. Адже ці будівельні матеріали в результаті танцювальних дослідів тт. Марченка і Полієнка доводиться тричі навантажувати, перевантажувати і розвантажувати.

Не з тієї ноги, кумо, танцювати пішла!

Мал. Л. БОЙКА.

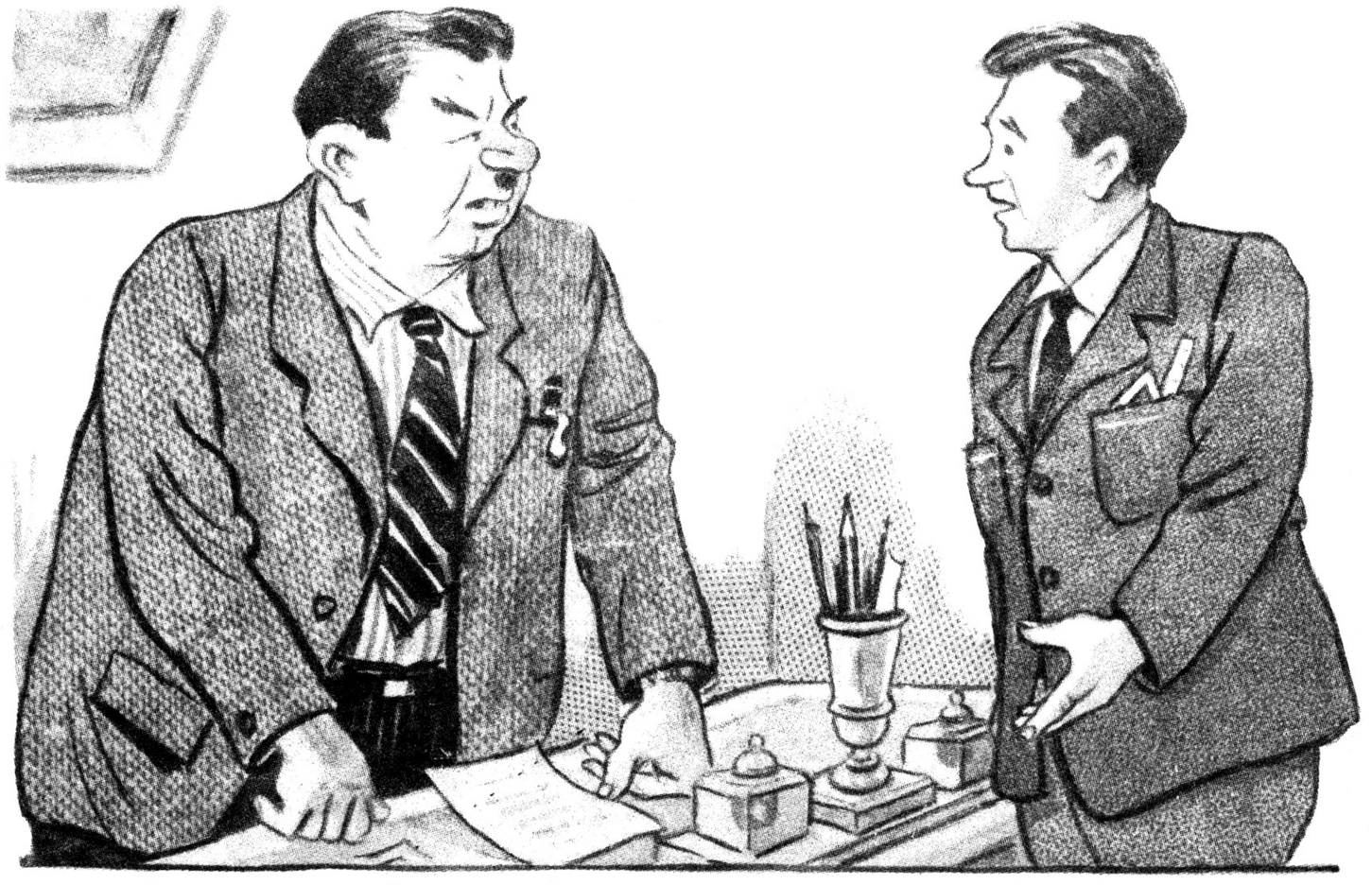

— Чому ви хочете залишити роботу у нас?
— Звідки ви взяли? Я заяви не подавав.
— Навіщо ж ви тоді подали замітку до газети?!.

Про гібридну й рядову...

Голова хвалився:
— Я сам
Аж ніяк не проти
Отії... як її там? —
Клубної роботи!
Ми вже маємо давно,—
Взяв папір зі столу,—
Різні шахи, доміно,
Навіть радіолу!
Та й приміщення ж звели —
Подивитись любо!..

Тут хтось двері відхилив:
— Нам би ключ від клубу:
Дві машини привезли
Кукурудзи з току,
Так завгосп велів звалить
В клуб, щоб без мороки...

Аж підскочив голова,
Грізно зсунув брови:
— Що це,— каже,— за слова?
Що це за розмова?!
Кукурудзу? Рядову?!
В клуб? Та де це видано? —
Там же з осені у нас
Зсипано гібридну!..

К. МІХЄЄВ.

„ОЙ, ЧИ ЧУЛА, ДІВЧИНОНЬКО...“

Було це давно... Як запевняють очевидці, саме тоді, коли Черкаське будівельно-монтажне управління радіофікації (БМУР) здавало, а колгосп «Нове життя» (Ладижинський район) приймав новозбудовану радіотрансляційну лінію.

Колгоспники слухали: з репродукторів лилася чудесна мелодія. Ні, недаремно-таки заплачено радіофікаторам 45 тисяч карбованців.

— Тепер підписуйте приймального акта, — раптом заметушилися працівники БМУР. — Тільки швидше, бо ми поспішаємо!

Радіофікатори з актом зникли. А слідом за ними зникла з репродукторів і чудова мелодія.

Після неодноразових вимог колгоспників, радіофікатори, нарешті, якось навідалися до села. Полазив один із спеціалістів БМУР по стовпах, крутнув репродуктора і, нарешті, почулося:

— Ой, чи чула, дівчинонько, як я тебе кликав?..

Та виявилося, що це не радіо співає, а радіофікатор.

Відтоді минуло вже більше року. Репродуктори, як і раніше, вперто мовчать. Єдині радіозвуки, що їх тепер можна почути на селі, — це терпкі слова на адресу черкаських радіофікаторів.

БАЖАННЯ—НАД УСЕ

Злодія спіймано на гарячому. Що з ним робити? Деякі товариші з Красного Луча, Луганської області, дотримуються такої думки:

— Треба спитати самого злодія.

Якщо він втомився, перехвилювався — слід надіслати його на курорт; якщо образився на нечемне ставлення — відпустити спокійнісінько.

Так тут і роблять. Спіймався завідуючий міським відділом комунального господарства Г. А. Мезеря на шахрайській махінації: взяв у крамниці для себе холодильник, а рахунок виписав на... електролампи для освітлення вулиць. Голова виконкому Краснолуцької міськради т. Фоменко, дізнавшись про це, викликав злодія і суворо спитав:

— Що з тобою, негіднику, робити?

З переляку Мезеря аж онімів. Не зміг відповісти на запитання. «Я, — каже, — краще вам напишу».

І написав заяву. Так, мовляв, і так, прошу звільнити за власним бажанням.

Зібрався виконком міськради і вирішив:

«Звільнити від посади Мезерю Г. А. згідно поданої заяви».

Добре, що Мезеря виявився досить скромною людиною. А що сталося б, коли б він у своїй заяві та ще якоїсь премії зажадав?

Перець і Золота рибка

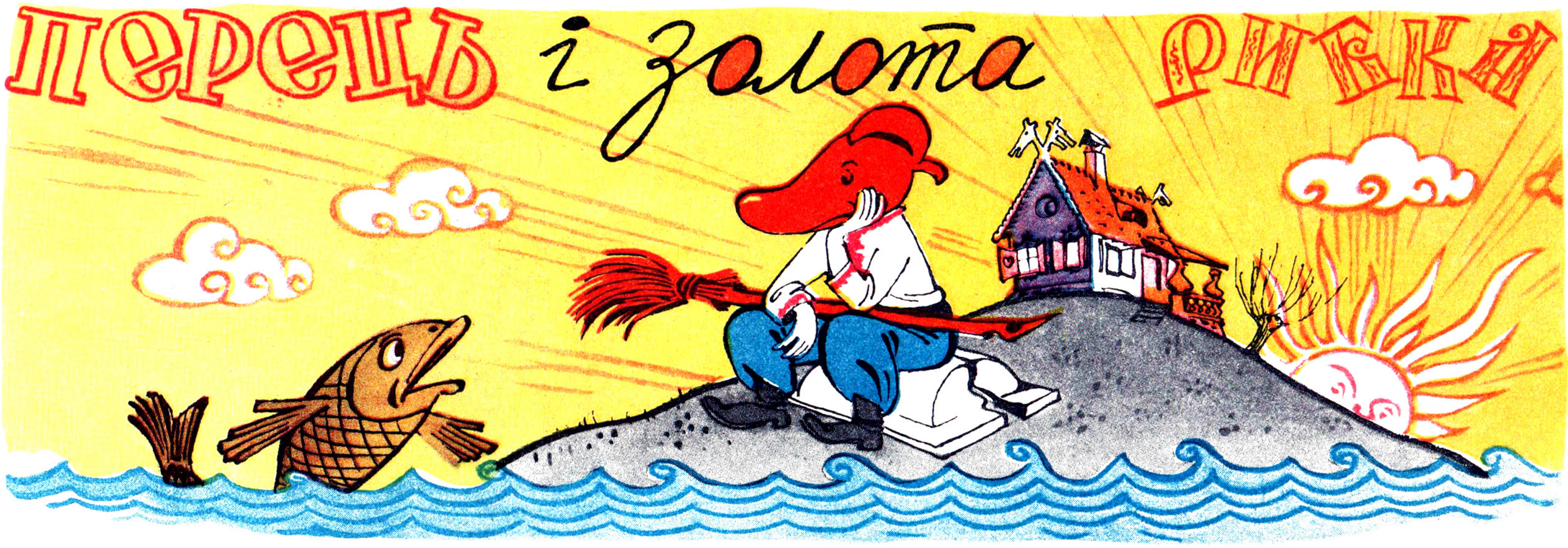

Ловив якось Перець рибу і піймав... Золоту рибку.

— Відпусти мене, Перче, — заговорила рибка людським голосом, — а я за це перше-ліпше твоє бажання виконаю. Що хочеш проси... тільки не фотозбільшувача.

— Ото біда, — сказав Перець, — а мені саме фотозбільшувач і потрібен... Що з ними сталося, з тими збільшувачами?

— Бачиш, Перче, — пояснила Золота рибка, — раніш у магазинах було багато різних фотозбільшувачів, але всі вони були погані. Зняли їх з виробництва як брак. Торговельна палата запропонувала для виробництва хороший зразок фотозбільшувача, але ніхто його не збирається виробляти.

—Тоді пливи! — сказав Перець, викидаючи Золоту рибку в Дніпро. — Нічого мені від тебе не треба!

Прийшов Перець додому і розповів дружині про дивовижну пригоду.

— Ех, роззява ти, роззява! — розгнівалася Перчиха. — Хоч би роликів попросив у рибки.

— Ти що, бабо, — засміявся Перець, — на старості захотіла на роликових коньках побігати...

— Таке й вигадаєш... Ти мені роликів для електропроводки знайди у магазинах. А то без цих роликів нам електрику відріжуть.

Пішов Перець до сивого Дніпра. Кличе Золоту рибку.

— Чи не дістанеш мені, рибко, по-знайомству роликів для електропроводки?

— Гай-гай, Перче, — зітхнула Золота рибка. — Їх уже два роки, як у магазинах не видно. Я вже і в управлінні скляної, фарфорової та фаянсової промисловості у товариша Шинкарьова просила з десяток роликів. А він каже, що з роликом клопоту багато, що коштує він якісь там копійки і плану не робить. Артіль «Мармурувальник» обіцяла випускати капронові ролики, але справа про виробництво тих роликів і досі ще катається у високих інстанціях.

Повернувся Перець додому, а Перчиха знову насідає на нього.

— Хоч би сапку городню попросив у рибки. Город наш чим сапатимеш?

— Ач, чого захотіла, — відповів Перець, — я й без Золотої рибки знаю, що сапок немає. Їх випускав Київський експериментальний завод Укрпромради. А потім там вирішили — якщо ми — завод експериментальний, то чому б не провести такий експеримент — припинити виробництво сапок? Спробували — і експеримент удався: як припинили випуск сапок, так і не стало їх у продажу.

— То попросив би хоч механічну картоплечистку. Вона дуже полегшує працю жінок. Її, кажуть, повинен випускати Сталінський облегпром.

— Нічого ти не знаєш! — сказав Перець. — Облегпром рік маринував модель механічної картоплечистки і для очистки совісті сплавив її в іншу область...

Проте Перчиха не хотіла відмовлятися від послуг Золотої рибки й дала Перцеві список потрібних їй товарів, яких чомусь не стало в магазинах. Зокрема, не стало алюмінійових ліжок-розкладушок. Ще недавно їх виробляв Київський мехзавод. Раднаргосп зняв ліжка з плану цього заводу, а запланувати їх іншому підприємству забув. Отак і проспали таку потрібну річ, як ліжко-розкладушка...

Поки бігав Перець від Золотої рибки додому й назад, геть чисто стер підбори на чоботях.

— Хоч би косячки залізні підбив, — порадила Перчиха, — їх з відходів виробництва виробляють в необмеженій кількості.

— Відстаєш від життя, жінко! — посміхнувся Перець. — Завод реле і автоматики мав ще в другому кварталі випустити 90 тисяч косячків. А директор заводу т. Верба вирішив: якщо це косяки, то їх можна клепати криво і косо. І всю цю продукцію було забраковано. Так що дам я лиха своїм закаблукам, поки косяк знову в продажу появиться...

Чимало довелося Перцеві попетляти по місту, шукаючи петель для вікон і дверей. Виробляв їх Львівський завод «Автонавантажувач», та видно, скинув з плечей своїх такий «непосильний» вантаж.

Попрямував Перець знову до Дніпра. Гукає Золоту рибку. Винає вона, якась похмура, всім своїм виглядом дає зрозуміти, що я, мовляв, тобі не агент постачання, що пора, мовляв, тобі, Перче, перейти вже на самообслужування...

— Зроби, рибко, таку ласку, — вклонився їй Перець: — Влаштуй по-знайомству машинку для домашнього консервування.

— Влаштуй... — скривилася Золота рибка. — Директор заводу «Київприлад» т. Євгеньєв зобов'язався почати виробництво таких машинок ще в другому кварталі і цього року дати їх не менше 50 тисяч штук. Він навіть випустив спеціальний рекламний плакат з закликом «Консервуйте самі!» Та що з того... Ті, що випускали плакат, самі й законсервували випуск машинки для консервування. Тут уже і я безсила.

— А я гадав, що ти все можеш.

— Можу! Одного тільки не проси в мене — меблів. Ти, певне, й не знаєш, що Львівська облпромрада план по меблях виконує за рахунок... більярдних столів. На п'ять мільйонів карбованців настругала їх. Хочеш, подарую тобі більярдного стола... І з електроутюгами мене не турбуй, бо Укрпромрада щось дуже неохоче взялася за їх випуск.

— Ой, рибко, рибко, — сказав Перець. — Коли ти не можеш знайти артіль, яка б взялася випускати електроутюги, то знайди хоча б такого голову облпромради, котрий погодився б налагодити виробництво м'ясорубок. І поясни, чому з асортименту виробів випали ці речі, так потрібні населенню? Де тут, як кажуть, цвях застряв?

— Ой, не нагадуй мені, Перче, про цвяхи! — заблагала Золота рибка. — Цього року мали продати населенню 30 тисяч тонн різних цвяхів. Відпущено ж міській торговельній мережі лише 5 тисяч тонн, а для села ще менше... Ти, певне, гадаєш, що цвяхів немає? Помиляєшся. Завод ім. Письменного в Києві випускає дуже багато цвяхів, але вони, за браком тари, лежать у нього на складах. От бачиш, де цвях застряв. А от спробуй знайти в крамниці чавунну сковорідку з ручкою. Як знайдеш, то й на мою долю купи.

І побіг Перець по магазинах розшукувати сковорідку. Шукав, шукав — не знайшов. Сковорідок без ручок — хоч завалися — набили на них собі руку працівники «Ленкузні» та інших підприємств. А от сковорідки з ручкою не видно. Натомився Перець, отак по крамницях бігаючи, повернувся додому, ледве ноги тягне.

— Що з тобою? — сполошилася Перчиха. — Може, зміряти температуру?

— Постав, постав термометра, — погодився Перець. — Мені теж не віриться, що все це я бачив насправді. Може, я просто марю!

Кинулася Перчиха — аж дома термометра немає. Побігла вона по термометр до аптеки. Оббігала всі аптеки Києва... А поки вона бігала, Перець одужав.

— Знаєш новину, — сказала Перчиха. — Медичних термометрів у нас на Україні не виробляють. До війни їх випускав Полтавський склозавод, але Міністерство охорони здоров'я зняло їх з виробництва, бо завод не був пристосований до роботи з живим сріблом. Мені сказали, що до 1965 року ніхто на Україні не планує виробництва термометрів. Так що почекай, дорогий, сім років, і я тобі тоді обов'язково поставлю градусника!

— Та ну тебе з твоїм градусником, — розсердився Перець. — Пристала, як муха!

— От-от, — ухопилася за слово Перчиха. — А спробуй-но вивести цю муху! Дзуськи! Бо Укрпромрада в 1959 році може випустити лише 20 мільйонів липучих мухоловів... і то, якщо в четвертому кварталі Держплан виділить їй потрібний папір. А в Держплані, видно, сидять дуже лагідні люди. Вони і мухи не зачеплять, не те що порушників асортименту товарів широкого вжитку на підприємствах і в раднаргоспах. Ось чому і влипли ми не тільки з липучкою, але і з рядом інших речей найпершої потреби.

Перцеві мандри описали
Г. БЕЗБОРОДЬКО.
Н. ХОМЕНКО.

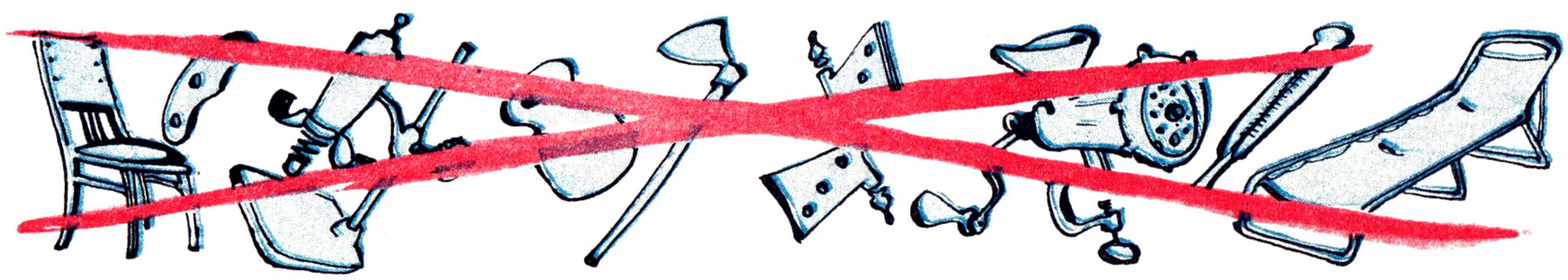

perec-ua.
perec-ua.

ХІМІКИ ТА АЛХІМІКИ

Хто з вас, шановні читачі, не чув казки про «Солом'яного бичка»? Усі чули.

«Жив собі дід та баба. Дід смолу гнав, баба дома сиділа, мички микала.

Якось баба напалась на діда:

— Зроби та й зроби мені, діду, солом'яного бичка і осмоли його смолою.

— Що ти, дурна, говориш, навіщо тобі той бичок здався?

— Зроби, я вже знаю навіщо».

Після того, як дід зробив солом'яного бичка, життя його веселіше пішло. Адже баба щодня вигонила бичка на пасовисько, а там у його просмолених боках застряли зубами і ведмідь, і вовк, і лисиця, і зайчик. І кожне з них подарунок принесло.

Як бачимо, дідові саме тому пощастило, що його баба в силу хімії вірила, правильно смолу використала.

Це так у казці. А насправді із смоли можна такого наробити, що нашим дідам та бабам і не снилося. Хімія робить такі штучні смоли, з яких виходить і синтетичний каучук, і пластмаси. Пластмаси! Тепер уже всі знають це слово, бо ж ті пластмаси все глибше в народне господарство і в наш побут входять. Та що там говорити: дійшли до того, що коксовий газ перетворюють на синтетичні волокна — капрон і нейлон, а це ж незамінні замінники шовку і шерсті. От і виходить, що тепер і на хімзаводах є такі «чабани», що вовну стрижуть. Та ще й як! І механічні шовкопряди там цілий рік нитки прядуть.

А скільки мінеральних добрив дає хімія для наших широких степів. Скільки від того ми додатково беремо і зерна, і цукру, і бавовни.

Коротше кажучи, в наш час хімія веде широкий наступ. І треба розчищати їй дорогу.

І розчищають, і допомагають. Та не всюди... Бо хоч чимало маємо хороших хіміків, але зустрічаємо й алхіміків.

* * *

Один відпускник їхав на Південь. Саме вночі поїзд проходив станцію Ханженкове. І побачив відпускник біля станції великі димарі, з яких до самого неба било і вирувало полум'я. Захопився він цим видовищем і вигукнув:

— Оце так завод! Усім заводам завод!

Дійсно, Ханженківський коксохімічний завод може всім заводам Донбасу носа втерти. Але як?

Тут кокс випалюють у старезних полуменевих печах, збудованих ще за царя Панька, коли земля була тонка. На заводі нема, як тут кажуть, хімічного крила. Без того хімічного крила в атмосферу вилітають дуже дорогі продукти коксування, з яких виходять пластмаси та перлонінейлони.

Підрахунки показують, що на полум'ї, яке в небо б'є, щорічно згоряє 20 мільйонів карбованців! Втрачається 10.600 тонн сульфату амонію, 13 тисяч тонн кам'яновугільної смоли, 4 тисячі тонн сирого бензолу. А це ж вихідна сировина для синтетичних матеріалів!

І виходить, що оті «хімічні овечки» поки що десь аж у хмарах пасуться.

А до всього цей завод так отруює повітря, що чорти в пеклі заздрять. Щоб зменшити вихід шкідливих газів, щороку витрачається щонайменше три мільйони карбованців на спорудження спеціальних камер, в яких допалюють продукти коксування.

Інженери та робітники розробили проект реконструкції свого заводу. А в Сталінському тресті «Вуглепереробка» по тому проекту своїм планом ударили: збираються ще 5 мільйонів карбованців витратити на будівництво камер допалювання.

Нічого не скажеш: тикнули пальцем у небо, аж жарко йому стало, бо й далі небо грітиме Ханженківський коксохімічний завод.

* * *

Років три тому Смолянинівському коксохімічному заводові дали важливе завдання: збудувати новий цех для виробництва спеціальної емульсії, якою можна нищити шкідників садів і лісів.

Будівельники і коксохіміки працювали, не покладаючи рук, і за якихось три місяці цех збудували. Почав новий цех випускати нову продукцію...

Згодом науковці винайшли новий, більш ефективний отрутохімікат для боротьби з шкідниками. Цілком природно, що виробництво емульсії на Смолянинівському коксохімзаводі припинили. Але й цех зупинили...

Заводські організації кинулися до керуючого трестом «Вуглепереробка» т. Царьова.

— Михайле Никифоровичу! Просимо вас до нас на завод, порадимось. У цеху стоїть найновіше устаткування. Ми на ньому найскладнішу хімію осилимо.

Не приїхав Михайло Никифорович. Відстані злякався. То ж не жарт: від тресту до заводу, може, аж три кілометри буде!

Молодий, хороший цех, а вмер. Уже кілька місяців не дихає. А на його будівництво витрачено понад три мільйони карбованців.

Ще одна деталь. Навколо цеху звалено вісім тисяч бочок. Свого часу везли їх сюди з усіх кінців країни, щоб ними оту емульсію розвозити. Чиста біда тепер з ними — лежать, іржавіють. А перша-ліпша організація залюбки б поклала гроші на бочку, якби їй продали хоч кілька бочок.

Отака алхімія!

* * *

Сталевар Сталінського металургійного заводу закінчив зміну. Що він робить, вийшовши з цеху? Насамперед сердито погрожує кулаком. Кому? А тим, що сидять на Рутченківському коксохімічному заводі.

Що ж вони йому зробили?

Зміну зіпсували.

Рутченківський коксохімічний завод дає газ для мартенівських печей своєму сусідові — Сталінському металургійному заводові. А в газі великі домішки сірководню. Отой сірководень дихати металургам не дає: як вони не стараються, а не вдається їм зварити такої сталі, якої хотілося б.

Щоб позбутися цієї біди, треба збудувати очисні споруди. Тоді подвійна вигода буде: очистивши газ, коксохімзавод матиме готову сірчану кислоту, яка йому дуже потрібна, а мартенівці добре сталь варитимуть.

Та поки що тільки густа каша вариться; між металургами і коксохіміками гарячі суперечки точаться, а коли почнеться будівництво очисних споруд, поки що невідомо.

І, думаєте, вчора оту кашу заварено?

Сім років тому!

Ой, дійде до того, що опечеться хтось на тій коксохімічній каші.

* * *

А тепер про нафталін. Не подумайте, що мова піде про те, як краще міль нищити. Хочемо розповісти про той нафталін, який є цінною сировиною для хімічної промисловості.

Є шляхи бруновані і асфальтовані. А от на Макіївському коксохімічному заводі зробили шлях нафталіновий.

У смолоперегінному цеху така техніка, як біля дядькового воза. (Маємо на увазі недбайливого дядька). Після розливки нафталіну його кладуть на тачки і гайда вручну на склад! Від поштовхів бруски ламаються, і нафталін, який ще не охолов всередині, розливається. Отак і утворилася хімічна дорога, яка щодалі, то все вище нарощується.

— А чому б не поставити стрічкового транспортера? — запитують раціоналізатори заводу своїх керівників.

Але ніхто відповіді їм не дає.

* * *

Можна б ще розповісти про будівництво у місті Сталіно заводу пластмас, але про нього вже дуже багато наговорено. Наговорено і написано.

— Буде той завод виробляти лінолеум, лицювальні плитки, різні побутові речі. І перша черга його дасть продукцію в 1959 році.

Так запевняє головний хімік раднаргоспу т. Морозов.

Дуже добре! От якби ще той завод та добре будувався. А будується він, як мокре горить. Різні відомчі неув'язки руки всім зв'язали.

* * *

Чим у Сталінському раднаргоспі втішаються, так це «заходами». Дуже багато там заходів, спрямованих на розвиток хімічної промисловості, розроблено. І хваляться ними всі так, немов вони таблицю Менделєєва заново відкрили.

Шкода тільки, що руки за язиком не встигають.

Л. ГРОХА,
спец. кор. Перця.

м. Сталіно.

Мал. К. ЗАРУБИ.

— Чого ти не обслуговуєш відвідувача?
— Так він же ще не лається...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

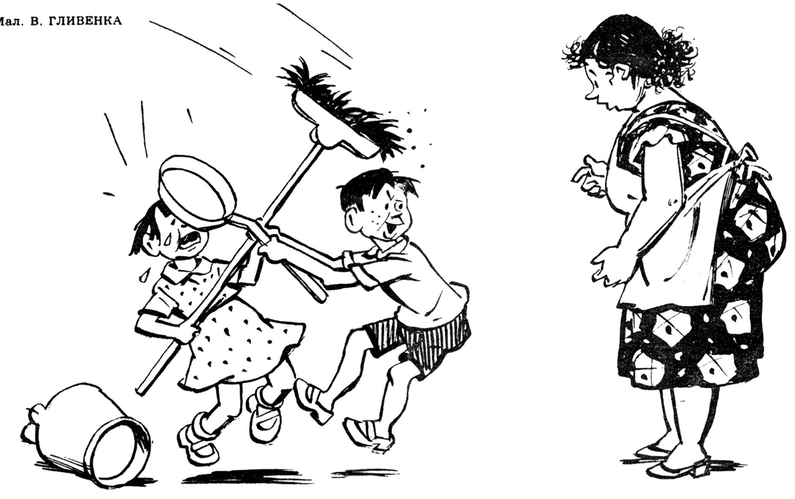

— Що тут у вас?
— Ми, мамочко, в сусідів граємося...

Шахраї — ДОБРОДІЙНИКИ

Недавно до Києва з села Микуличів, Броварського району, Київської області, приїхав колгоспник Володимир Мусійович Слобожан. Приїхав купити шиферу. Ходив він, ходив по місту, почитав вивіски та й поїхав ні з чим. На станції Немішаєве з досади пішов у буфет і за кухлем пива поскаржився землякові:

— Поставив я собі хорошу хатину, але за комір капає. Треба вкрити її, а вкрити нічим. Їздив оце до Києва по шифер, та тільки даремно гроші витратив і час змарнував.

Аж тут де не візьмись молодий чоловік, досить приємний на вигляд.

— Шифер, кажете?— встряв він у розмову.— Можу дістати цілком офіціально, а ви мені пару копійок за турботи підкинете.

І поїхав Слобожан разом з своїм благодійником до Києва. Той привів його на Бульвар Шевченка до приміщення Міністерства сільського господарства і каже:

— Зараз ми підскочимо до міністра, і все буде, як у казці.

— Незручно якось, — зніяковів Слобожан,— мені ж ніколи в житті не доводилося підскакувати до міністра.

— Тоді давайте гроші, я сам підскочу.

Благодійник взяв у колгоспника дві тисячі карбованців, «підскочив» у парадний, а «вискочив» через чорний хід. Тільки його й бачили...

Благодійник виявився Борисом Євгеновичем Дроздовим, 38 років, людиною без певних занять, але з певним нахилом жити на чужі гроші...

Чимало шахраїв і пройдисвітів, лицарів легкої наживи кружляє біля колгоспників, що приїжджають до великих міст. Найчастіше шахраї ловлять простачків, використовуючи, як приманку, шифер і покрівельне залізо.

Не завадило б з профілактичною метою познайомити читачів з деякими «заслуженими діячами» цього чорного ринку.

Ось перед вами фото висококваліфікованого шахрая, «короля фармазонщиків» Мойсея Янкелевича Хаїтова, на кличку «Хосик». Цьому пройді перевалило за шістдесят років...

За все своє довге і брудне життя він ніде і ніколи не працював. В юні роки спеціалізувався як кишеньковий злодій. Але йшли роки і «Хосик» почав попадатися все частіше і частіше. Якось на вимушеному дозвіллі, під надійною охороною, він замислився:

— М-да... І я вже не той, і закони не ті... Хіба ж це справедливо за якийсь поганий гаманець давати сім років... Треба мінять професію!

Після восьмої судимості і мало не сотого приводу кишеньковий злодій вирішив перекваліфікуватися. Він не спинився біля дошки міськдовідки, що аж рябіє від об'яв «Потрібні на роботу»... Ні, він узяв карний кодекс і почав вивчати, за який злочин найменше карають. І вирішив:

— Найвигідніший гешефт — шахрайство... За нього більше двох років не дають!

Звільнившись у 1953 році по амністії, почав «Хосик» гастролювати по великих містах України, полюючи на довірливих людей.

Якось на Хрещатику зустрів він громадянку Колесникову і запропонував їй купити у нього брильянти. Як видно, та громадянка розумілася на брильянтах, як льоха на помаранчах, бо власноручно заплатила Хаїтову готівкою 3700 карбованців і віддала йому облігації трипроцентної позики на суму 20 тисяч карбованців

— Брильянт рідкісний... з сльозою! — запевняв її Хаїтов.

Брильянт і справді виявився з сльозою. Плакали грошенята Колесникової. Плакала і сама вона, коли зрозуміла, що замість дорогоцінностей їй «всучили»... шліфоване скло!

Суд вирішив, що хоч Хаїтов і не брильянт, а проте потребує теж деякої оправи, і посадив його за грати. Залишившись наодинці, Хаїтов знову зітхнув і вирішив перекваліфікуватися ще раз. Він перетворився на знавця будівельних матеріалів, особливо шиферу!

Улюблений його спосіб шахрайства був «на доктора». Полягав той спосіб ось у чому: Хаїтов старанно голився, одягався якнайкраще, брав великого портфеля, обов'язково з двома блискучими замками, і виходив на полювання до магазина будівельних матеріалів.

— Не знайшли шиферу? — питав він колгоспника, який йому здавався «найбільш підходящим».

— Ні. Таке, хоч додому не їдь...

— Я допоможу... Я — експедитор. У нас на базі є деякі лишки. Ходімо до нашого головного лікаря...

Колгоспник готовий іти за своїм благодійником хоч на край світу, аби тільки дістати шиферу.

У лікарнях і поліклініках завжди багато людей ходять у білих халатах. Усі вони заклопотані, поспішають, а у великих поліклініках навіть не всі знають одне одного. Хаїтова асистентка, як правило, солідна дама, одягала халат і крутилася серед медичних працівників з надзвичайно заклопотаним виглядом. Хаїтов приходив з своєю жертвою і, показуючи на свою асистентку, говорив:

— Ось головний лікар... Якщо вона дозволить, — буде вам і шифер і машина.

Він підходив до «головного лікаря», розмовляв про щось, а та авторитетним тоном відповідала:

— Цей матеріал зайвий... Можете реалізувати його на сторону по державній ціні.

Асистентка зникала, скидала халат і тікала чорним ходом. А Хаїтов заповнював рахунок на будівельні матеріали та прибутковий ордер, закручено розписувався за головбуха і касира, одержував гроші від колгоспника і теж зникав.

Так в Одесі він завів до міської поліклініки колгоспників Гальченка і Безпалька, відрекомендував їх «головлікареві» в халаті, забрав у них 10 тисяч карбованців і тільки й бачили його.

У Дніпропетровську він виманив у колгоспників Григоренка і Зименка 10490 карбованців на купівлю покрівельного заліза. У Києві одержав у колгоспників Струпенка і Кобрина на шифер 12 тисяч карбованців. І так далі, і таке інше...

— Ну й ловко ж він орудує, — скаржився один з потерпілих. — Завів мене до управління залізниці. Записав до блокнота моє прізвище. Зайшов до приймальні начальника залізниці. Потім виніс накладну з резолюцією: «Бух! Оформити». Я заплатив гроші. Він знову пішов ніби до начальника й виніс прибутковий ордер з штампом «Оплачено». Ну, як тут було не повірити?..

Подібні випадки трапилися і в управліннях Сталінської та Південно-Західної залізниць, і в Міністерстві сільського господарства, і в ряді інших солідних установ.

Потерпілі прибігали до міліції, а там відбувалася одна і та ж розмова:

— З портфелем?
— З портфелем...
— З двома замками?
— З двома... блискучими...
— Вас обдурив шахрай на кличку «Хосик».
— Та не може бути... Він же з самим міністром розмовляв!..

Потерпілі в розпачі. Чим утішити їх?

Тут допоможе лише один рецепт: бийте по руках шахраїв до того, як запустять вони свою загребущу лапу до вашої кишені. Може, це, нарешті, примусить їх навіки покинути свою брудну «професію».

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Румунський гумор

urzica

(Сатиричний журнал «УРЗІКА» — Бухарест)

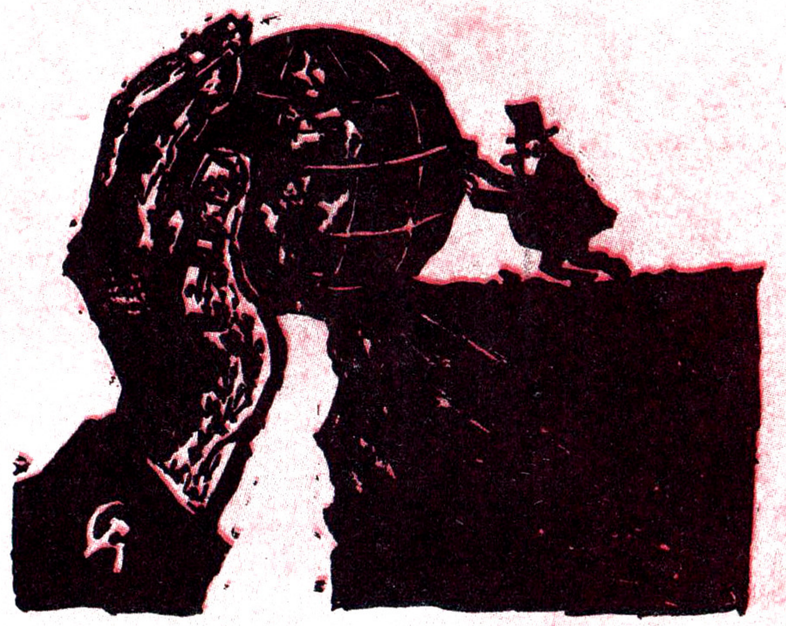

— Кожного разу мені заважає оця сила...

Політика державного департаменту зароджується в кабінетах «Стандарт Ойл»...
(З газети «Дейлі Компас»).

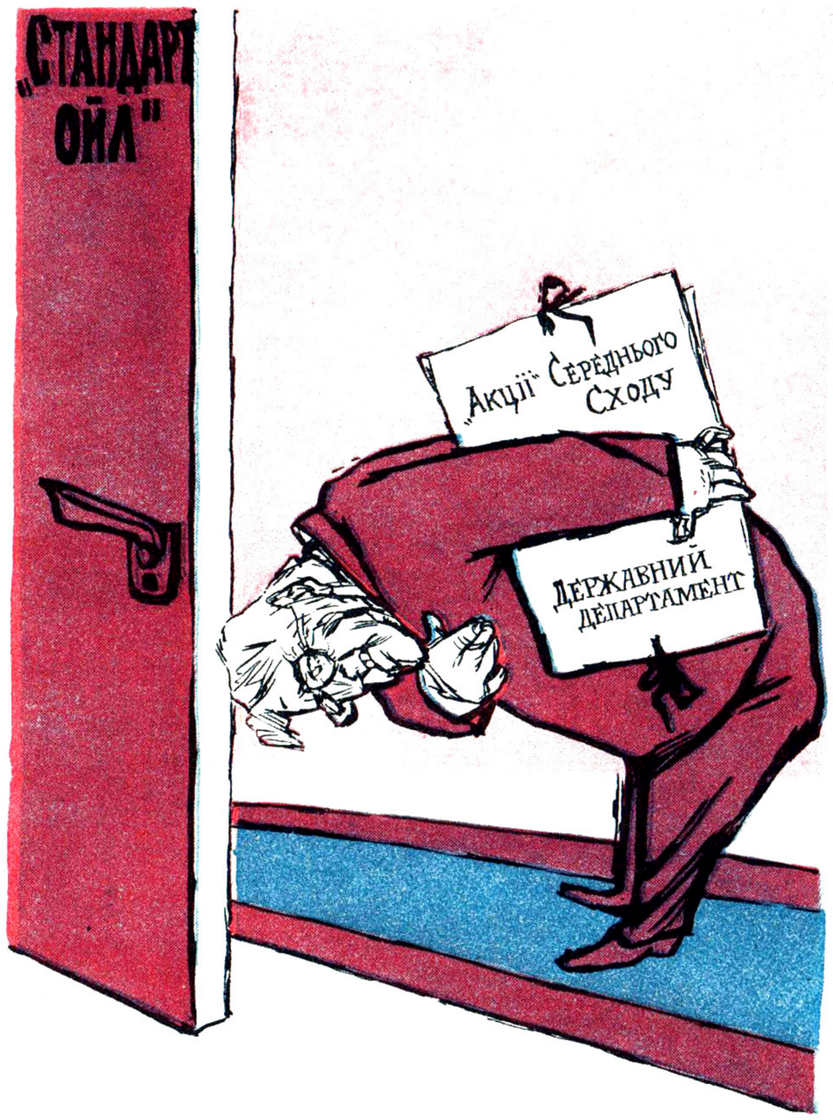

Джон Фостер Даллес:—Ваш покірний слуга.

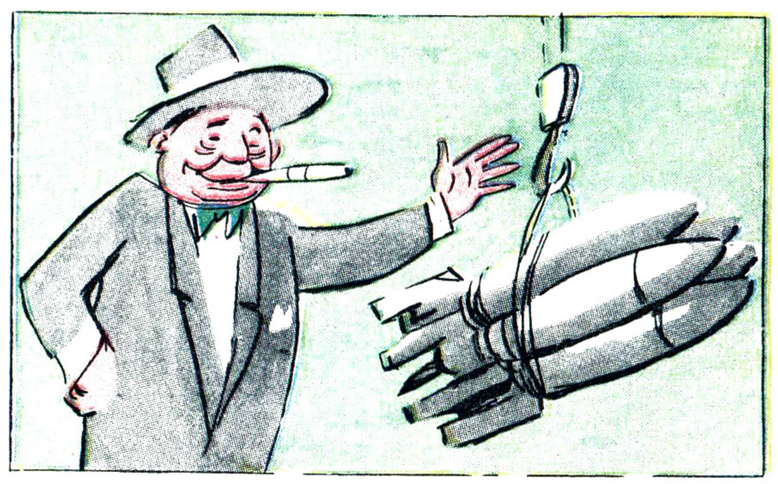

Американська «допомога».

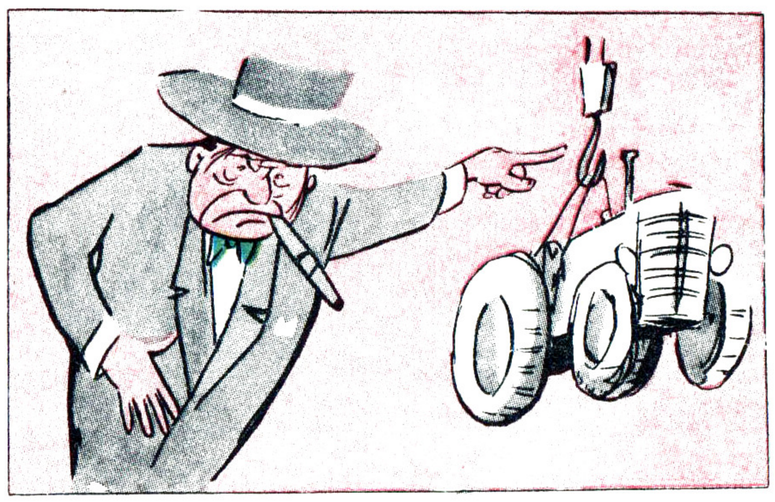

Радянська «агресія».

Французький уряд вирішив приступити до випробування термоядерної зброї.
(З газет).

За кожним «вільним» американцем ходить дві тіні.

Гальський півень: — Здається, мій старий гребінь був кращий!..

— Клята чорна кішка перебігла дорогу — вертаймося назад...

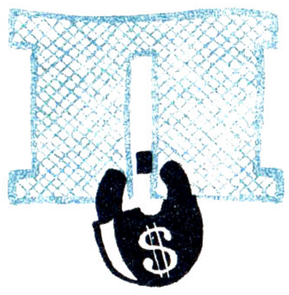

ЕРЕД урядом США, і особливо перед його державним секретарем Джоном Фостером Даллесом, нещодавно постала дуже складна проблема:

— Визнати чи не визнати? — запитував себе сотий раз містер Даллес. — Пустити чи не пустити?

І вирішив не визнати і не пустити.

Ось чому ще одна група американців, а саме директори і робітники зоологічних парків у США, прийшли до такого висновку: Даллес з усією своєю політикою — сміховинно-божевільний.

Таких американців тепер багато, з кожним днем стає ще більше, фактично мільйони. Вони його не вибирали (кандидуючи в сенат в штаті Нью-Йорк перед приходом до влади республіканської партії, він скандально провалився), він перед ними не відповідає, але орудує ними, лякає вдень і вночі і часто намагається повести їх до грані війни. З «великою хавкою», як називають Даллеса в самих США, не один американець, читаючи його заяви, виступи та відповіді на прес-конференціях, хотів би мати приблизно таку розмову:

— Чи знаєте ви, містер Даллес, яка нація в світі найчисленніша?

— Вільний світ...

—Та це ж не нація, а капіталістичний світ з багатьох розсварених і конкуруючих націй...

— Ще буде він американською нацією!

— Але ж, містер державний секретар США, навіть дошкільнята, і навіть тут у нас, знають, що найчисленнішою нацією в світі є великий китайський народ.

— Хай собі знають, для мене — такого народу нема, такої нації я не бачу, і для мене вона не існує.

— А ви, містер Даллес, нормальні?

— Я найнормальніша людина. Я в бога вірую...

— А що ж ви маєте проти бідної панди?

— Проти якої панди?

— Ви ж повинні знати — гімалайської. Один західнонімецький перекупник придбав у Китаї панду — бамбукового ведмедя.

— Пригадую. Я дав наказ.

— Але ця звірина — природний комік. Наші зоопарки готові заплатити за панду великі гроші, навіть 25 тисяч доларів і більше. Власне, правління одного нашого зоопарку замовило цього коміка, який був би для наших дітей великою радістю. А ваш держдепартамент наклав своє ембарго на панду — заборонив їй стати ногою на американську землю... з «політичних мотивів». Який тут зв'язок — бамбуковий ведмідь і «політичні мотиви» уряду США?

— Звірюка з комуністичного Китаю!

— Значить, є така нація — комуністичний Китай? Чи ви боїтеся, містер Даллес, щоб панда не поширювала комунізму у США?

— Немає такої нації, немає й ніяких панд. Я так волію!

...З «найнормальнішою» людиною, Даллесом, зовсім не можна нормально розмовляти. Ось чому директор одного американського зоопарку з досадою висловив таку надію:

— Наші супутники малюсенькі, в них можна запускати у простір хіба мишей. А радянські — величезні. Якби радянці погодилися взяти та й запустити Даллеса на одному з своїх супутників у простір безповоротно, тільки тепер, доки ще не знайдено, як вертати їх назад, — ущасливили б американський народ.

Микита ВІШТА.

Торонто, Канада.

ОБИДИЛИ...

Уявіть собі — президент і диктатор Куби пан Фульгенсіо Батіста ще й досі не має боннського ордена. Яка страшна несправедливість! А всі ж його сусіди — кавалери вищого боннського ордена «Великий хрест з брильянтами». Колишній аргентінський диктатор Хуан Перон, венесуельський Перес Хіменес, колумбійський Рохас Пінілья і ще кілька колишніх диктаторів з Латинської Америки дістали по орденочку. А от Батісти в списку кавалерів нема.

Важко сказати, чим саме заслужили заокеанські діячі таку любов і повагу в Бонні, які в них заслуги перед західнонімецькою державою, але ж боннські ордени вони мають. На ознаку, як написано було в газетах, «єдності двох демократій» — боннської і латиноамериканської.

Одна біда, що боннські ордени не допомогли диктаторам, не зробили їх становище міцнішим. Народ скинув Перона, вигнав Пінілья, дібрався і до Хіменеса. Цей навіть не встиг поносити ордена на президентському мундирі. Йому довелося тікати з Венесуели щось через тиждень після нагородження.

Боннським правителям треба поспішати, бо дуже погано йдеться зараз тому Батісті. Кубінські повстанці от-от доберуться і до цього тирана. А в нього й досі немає «Великого хреста з брильянтами». Це явний недогляд боннських правителів.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Що ти робиш, Джім?!
— Лейтенант наказав: на маневрах діяти, як на війні.

АСФАЛЬТОВІ ШЕДЕВРИ

Великі це гроші—сімдесят фунтів стерлінгів! За них можна придбати один із шедеврів, виставлених у лондонській «Галереї нового світогляду». Про ті шедеври докладно писала газета «Манчестер гардіан». Вона розповіла читачам про художника «авангардиста» Уїльяма Гріна, який заявив, що «пневматичний» період у його творчості закінчився. Тепер він виставив у галереї чотирнадцять нових картин, що складаються з кусків зеленого дерева, покритих асфальтом і підсмалених на вогні.

Розповіла газета й про рецепт створення цих шедеврів. Тепер, — писала вона, — Грін працює так: спочатку він кладе на землю дерев'яний щит, потім виливає на нього розтоплений асфальт. Все це він посипає піском або гравієм, поливає зверху бензином (одна-дві банки) і підпалює. Потім гасить. І картина готова. Зветься вона «Ельдорадо», або «Прекрасний гайок», або ще якось. Справа не в назві, а в сімдесятьох фунтах. Є у вас такі гроші, і картина ваша. Немає — залишайтеся без шедевра.

Розповіла «Манчестер гардіан» і про таку деталь. На одній з картин, що демонструвались в «Галереї нового світогляду», ще не захолов асфальт і капав на землю. На це художник з олімпійським спокоєм зауважив: «Якщо картина тече, то хай собі тече, це — в природі твору».

І отаких мацапур в Англії величають художниками!

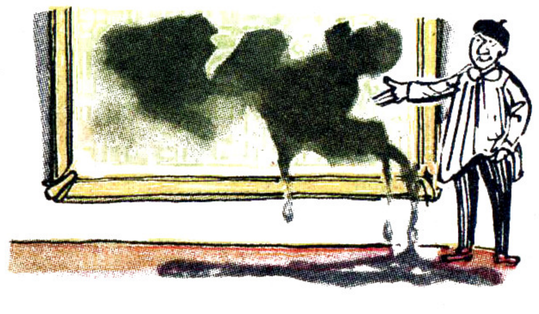

Пошта Перця

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Пишається соловей голосом, а колгосп колосом, — каже народне прислів'я. Але голову артілі «Дружба» Якова Захаровича Комбуленка народне прислів'я не задовольняє. І звичайні ферми його не дуже радують. Адже молочно-, свино-, птахо-, кролеферми вже майже в кожному колгоспі є. І вирішив Яків Захарович здивувати світ — створити горобину ферму.

На таку ферму перетворено в артілі комору, де зберігається колгоспне зерно. Шибки тут повибивані, а щілини такі, що не тільки горобець, а й індик пролізе. От і збираються біля цієї комори зграї горобців.

Про ремонт зерносховища навіть партзбори спеціальне рішення приймали. Але на Якова Захаровича ніщо не впливає.

— Поки, — каже, — не доведу живу вагу кожного ділового горобця до півпуда, — зерносховища не ремонтуватиму.

Отже, запрошуємо тебе, шановний Перче, до нас, на горобʼячий холодець. Що воно за страва, ніхто не знає, тому ми й вирішили, що без перцю тут не обійтися.

Б. ПОЛІН.

Тилігуло-Березанський район, Миколаївська обл.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи давно ти бував у Донбасі? Приїдь, друже, подивися, чого досягли будівельники нашого краю.

Коли приїдеш до Сталіно, відвідай будівельну виставку. Відкрито її ще торік. Але побачити на ній можна лише індивідуальний будинок — без шибок і дверей, залізобетонну лаву, що розсипалася на щебінь, крупнопанельні блоки, що бурʼяном заросли. І дошку пошани, на якій так-таки нікого й не вшановано. Навіть у День будівельника цього року ніщо на виставці не шелеснуло.

Так що, як бачиш, передового досвіду на цій виставці ти не вивчиш, зате дізнаєшся, як дбають про популяризацію досягнень донецьких будівельників керівники таких організацій, як трести «Сталінжитлобуд», «Сталіншахтопроходка», будівельно-монтажне управління Сталінського раднаргоспу тощо.

Шелестіли торік гроші, коли ця виставка будувалася, коли мурувалася залізобетонна огорожа, прокладалися доріжки...

А тепер, Перче, лишилися від виставки промовисті зразки того, якими стають будівельні об'єкти, коли їх занехаєш.

Г. БИШЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, не раз чув таку примовку: «як горохом об стіну». Нам пощастило точно встановити, де знаходиться та стіна, про яку отак мовиться. Міститься вона в центрі м. Чорткова. Під її надійною охороною сховалась очолювана Іваном Єгоровичем Курбатовим установа — комбінат комунальних підприємств. Це не комбінат, а непримиренна фортеця. Не раз виступна фортеця. Не раз трудящі на зборах говорили і районна газета писала, що Курбатов нероба, пʼяниця, поплічник і покровитель різних шахраїв.

Все це відлітає від нього, як горох від стіни... Спитай, Перче, хоч ти нашої міськкерівників ради, коли, нарешті, упаде ця неприступна Курбатівська стіна, бо наш голос до міськради не доходить.

П. ДМИТРІЄНКО.
В. ЯКОВЕНКО.

Тернопільська область.

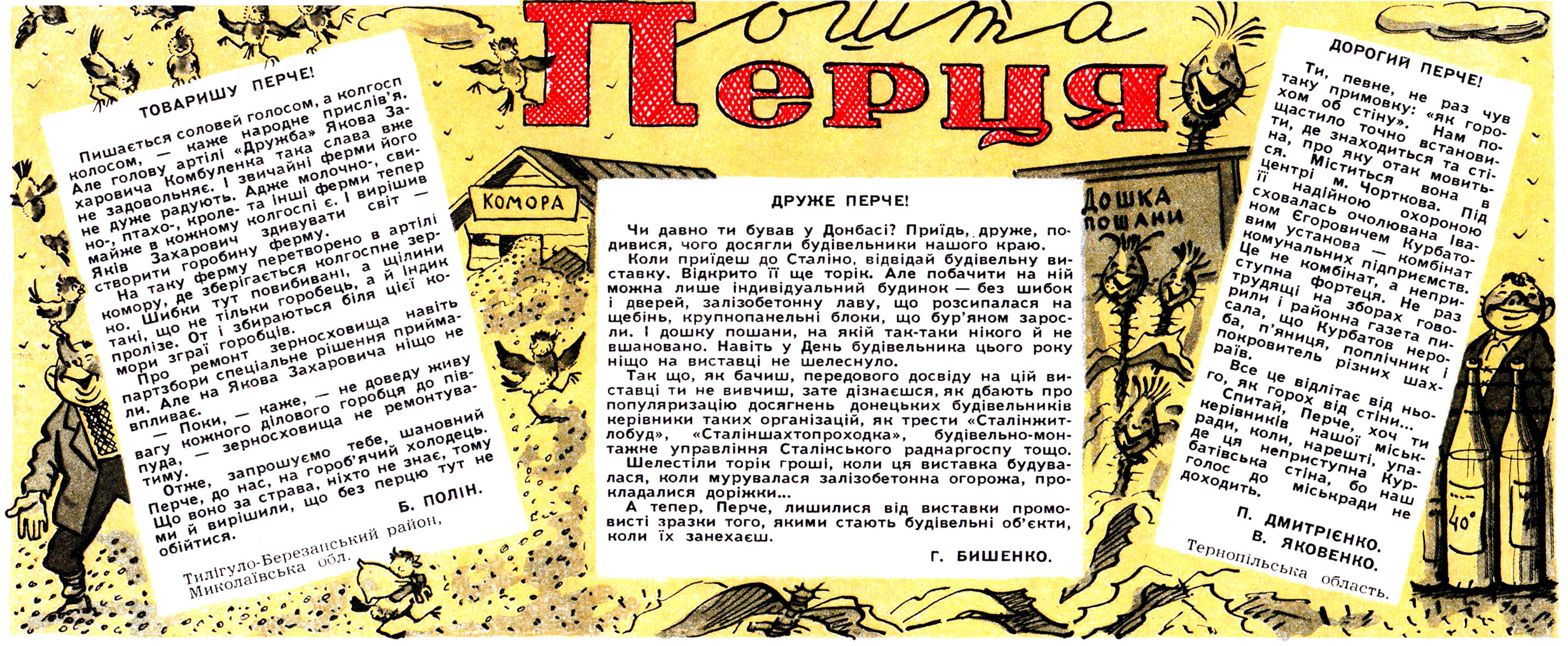

Народні усмішки

Сотні наших читачів відгукнулися на прохання редакції надсилати «народні усмішки». З цього номера починаємо регулярно друкувати краще з надісланого.

Чекаємо від читачів нових усмішок.

ПРО ІВАНА ЗУБКА

Було це давно. Мені вже 69 років, а сестра моя має 89 років від роду. Вона була в наших батьків третьою дитиною. Отож я й підрахував, що було це сто чотири роки тому. Робила моя мати у княгині. Багата була княгиня. Мала вона величезний квітник, оранжерею і теплицю. В оранжереї помічником садівника був Іван Зубко. Сам він родом з Корсуня. В Корсуні народився, в Корсуні жив, в Корсуні і вмер. На корсунському Іллінському кладовищі поховали його і хреста дубового на могилі поставили. Змалку і до смерті робив Іван у княгині. Був він великий жартун, і багато веселих історій розповідають про нього люди. Ось одна з них.

Мала княгиня якусь стару родичку, а в тієї родички були хворі ноги, і мусив возити її лакей Степан у колясці на прогулянку. Набридло це хлопцеві, бо родичка була дуже вередливою: те подай, те принеси. Послала вона одного разу Степана в оранжерею за вазонами. Заходить Степан в оранжерею, а там робітники саме снідають. Одні молоду цибулю хрумтять, а інші скоринки хліба часником натирають і в сіль умочають. Степан почав чекати, поки вони поснідають, сів, похнюпився.

— Чого це ти, Степане, зажурився? — питає Зубко.

— Втомився дуже, — відповідає Степан. — Ще не встиг привезти її

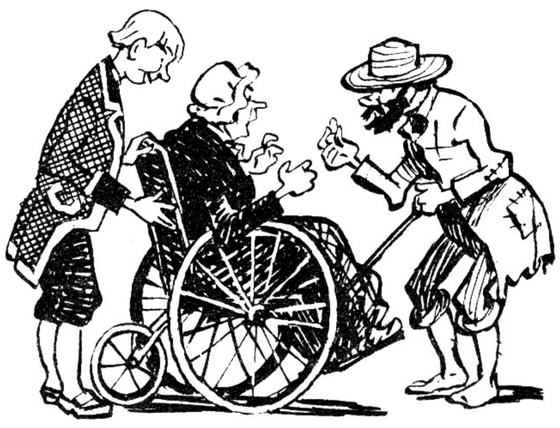

з прогулянки, вона сюди пригнала, а потім ще кудись пожене і так до вечора.

— Давай карбованця, — каже Іван, — я твоєму горю допоможу.

— Дам, — пообіцяв Степан.

Другого дня одяг Іван Зубко стару свиту, бриля солом'яного, взяв у руки палицю, штани високо підсукав і пішов на ту дорогу, якою Степан возив княгинину родичку на прогулянку. Ага, он і вони. Іде Іван їм назустріч. Зустрілися. Загородив Іван Зубко дорогу, схилив палицю на коляску, дістав з кишені дві копійки та й каже:

— Ось візьміть дві копійки та помоліться за мою покійну Орисю. Отченаша прочитайте, бо саме рік, як вона вмерла.

Родичка як зарепетує:

— Дурак, дурак!

— Тю, ваша світлість, вибачайте, не впізнав вас, думав — якусь старчиху везуть.

— А откуда ти, дурак?

— Та з Карашини.

І на тому розійшлися. З того часу карашинським людям не дозволяли ходити до Корсуня через сад, а Степан більше не возив «світлість» на прогулянку.

Подав колгоспник
Фрол Меркурович ПЕЧЕНЕНКО.

с. Карашина,
Корсунь-Шевченківського району.
Черкаської області.

СКАЗАВ ПРАВДУ

Послала якось сварлива жінка свого чоловіка до млина у сусіднє село. Поїхав він, а по дорозі до шинку заглянув, чарку добру випив. Добирається до млина, а там народу сила-силенна. Багато помольців уже по три-чотири дні чекають своєї черги.

— Люди добрі! — скинувши шапку, звернувся чоловік до присутніх. — Чи дозволите мені змолоти без черги? Горе маю велике: жінка умерла.

Люди зразу ж пожаліли чоловіка. А коли він через півгодини змолов, то знову скинув шапку і каже:

— А може, люди добрі, хто справді з вас пошле смерть моїй жінці, то, єй-богу, цю всю мукичку віддам. Правду вам кажу!..

Записав Я. МУЛЯР.
(м. Київ).

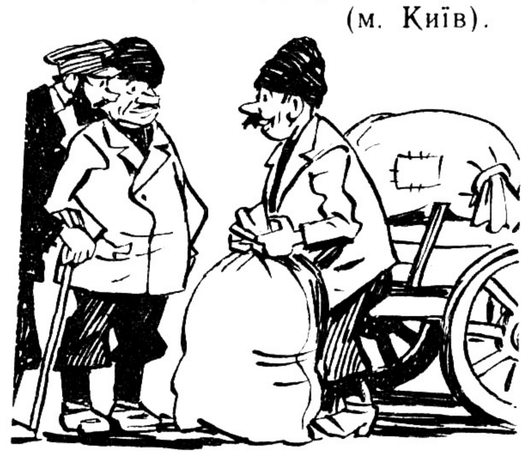

ЧОГО ВІН ЗАПІЗНИВСЯ

Мій давній знайомий Василь в молодості дуже любив поспати. Сон для нього був найдорожчим на світі.

Одного разу Василь запізнився у цех на 30 хвилин.

Майстер вилаяв його і каже:

— Може, шановний, за вами коней накажете посилати?

Другого дня Василь запізнився на цілу годину.

Майстер від люті аж затіпався: — Чого спізнився?

А Василь сміється:

— Я ж коней чекав.

Повідомив Х. І. КУЛЯШОВ.
м. Івдель,
Свердловської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

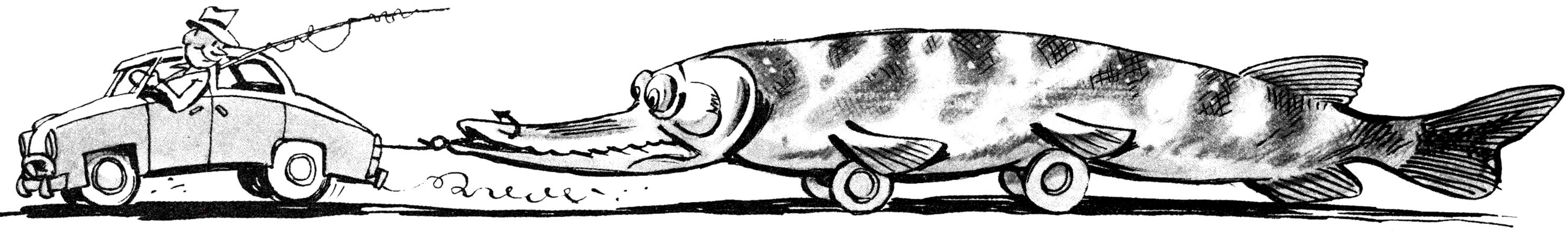

МИСЛИВСЬКИЙ ЖАРТ

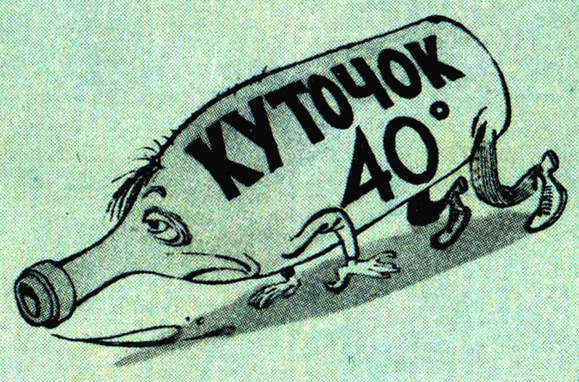

Малюнки В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дозвольте прикурити...

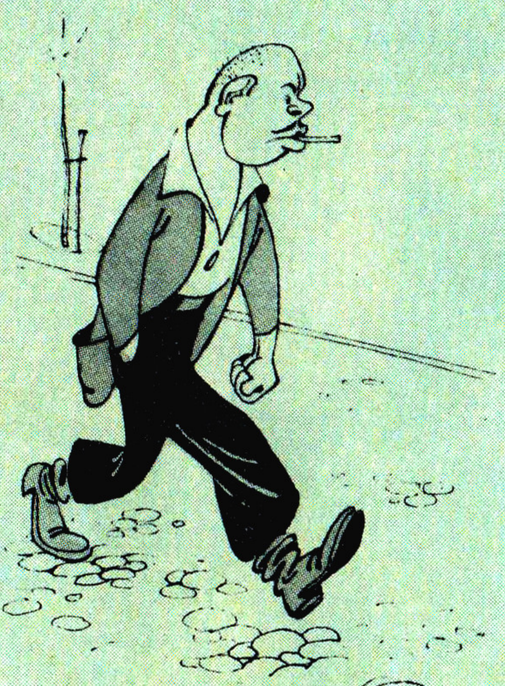

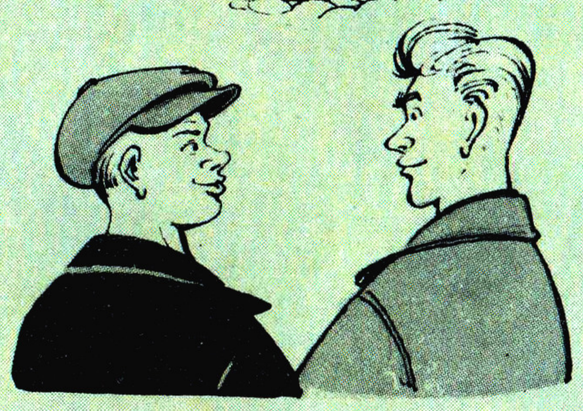

— Наш Володька вже почав економити.

— На чому?

— На стрижці... Його щомісяця міліція стриже.

ТРЕБА ВСЮДИ ПРИЯТЕЛЯ МАТИ

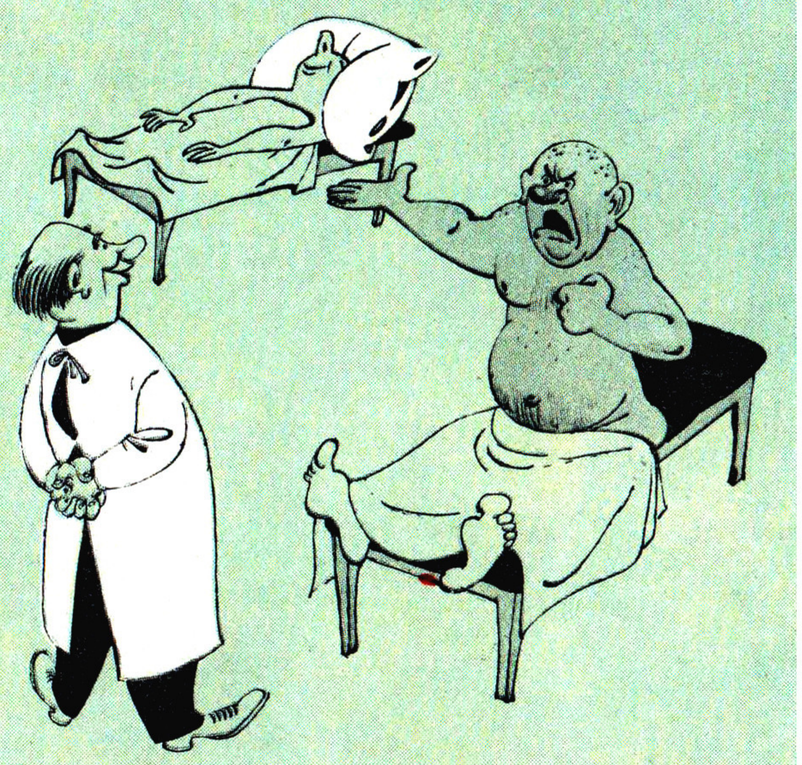

— Чому це йому знайшлася подушка, а мені немає?..

— Він постійний клієнт витверезника, а ви у нас лише втретє.

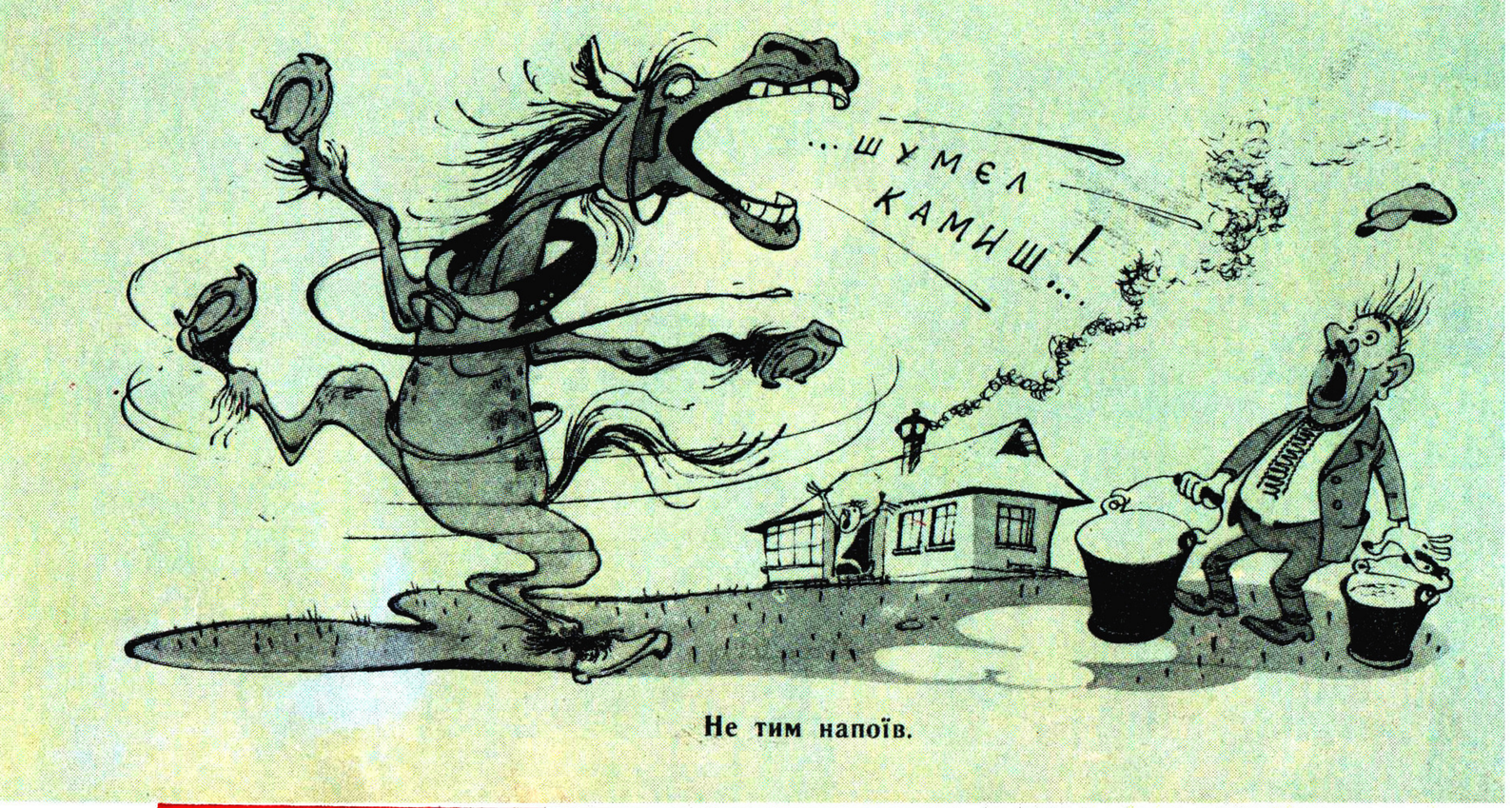

Не тим напоїв.

Тьотка ХВОРОБА

Міцний, як дуб, Андрій Чепіжко
Захворів
Вперше на віку.
Лежить, хапається за ліжко,
Кричить: «Ой, коле у боку!..»

Мудрує лікар біля нього,
Та не знайде ніяк: від чого?

— А може, щось недобре з'їли? —
Питає знову черговий.
— Ой, ой!... Сказать не маю сили! —
Ще дужче кривиться Андрій.

— Чи щось важке ви піднімали
І сухожилля надірвали?..

Скипів, розгнівався Чепіжко:
— Важке!? Хай скаже вам село!
Я ніс торік з розсолом діжку.
Але ж нічого не було!..

Не каже правди здоровило!
Хоч знає — що його звалило.

Насправді, він таки від грузу
Звалився у полі й ледь не вмер:
Таскав з колгоспу кукурудзу —
І стільки вкрав, що не допер!

Лежить, не спійманий у шкоді,
Болячку лаючи свою...

Недаром сказано в народі:
— Добро громадське крадію
Як не тепер — пізніше роком,
Але все рівно — вийде боком!

Степан ОЛІЙНИК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З весни минулого року Володимир-Волинський цукрозавод не повертав радгоспові ім. К. Маркса (Кіровоградська обл.) 6000 крб. боргу. Про це писалося в замітці «Ласі хазяї» («Перець» № 9).

Після виступу Перця цукрозавод повністю розрахувався з радгоспом.

★ У «Перці» № 10 було надруковано фейлетона «Чернігівська юшка» про зловживання працівників складу Чернігівської обласної контори «М'ясоторгу» та Чернігівського торгу.

Після виступу Перця завскладом обласної контори «М'ясоторгу» Чаплинського, комірника Єгорову, головного бухгалтера контори Смирнова з роботи знято. З роботи також знято товарознавця Чернігівського торгу С. Левицького. Заступника керуючого конторою Богачова переведено на посаду товарознавця. На керуючого конторою Михайленка, члена інвентаризаційної комісії Грицкевича та на заступника головного бухгалтера Іванову накладено адміністративні стягнення.

★ Розпорядок роботи у деяких магазинах м. Сміли не задовольняв жителів міста. Про це писалося у листі, надрукованому в № 10 журналу.

Після опублікування листа продовольчий магазин в районі машинобудівного заводу працює з 8 години ранку до 23 години вечора, а промтоварний — з 8 години до 19 години без перерви.

★ Перцеві написали про те, що бухгалтер колгоспу «І Травня» (Михайло-Коцюбинський район) Жлоба М. Ф. розкрадав колгоспні гроші.

Чернігівська обласна прокуратура повідомила, що вироком нарсуду Михайло-Коцюбинського району Жлобу М. Ф. засуджено до 15 років позбавлення волі, з забороною після відбуття строку покарання протягом 5 років працювати бухгалтером.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (390) (на украинском языке). Підписано до друку 25.IX. 1958 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08894. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 5172. Тираж 200.000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ПЕРЕД ЧЕРГОВИМИ ВИБОРАМИ ДО КОНГРЕСУ США

На одному коромислі.